

Maca JAMBREŠIĆ - ŠTEFANIĆ

ZAŠUMEL JE KOSTAJN

(Franu Galoviću)

Spuh nol je veter zdola od Drave,
čez ravnico i bregov Bilogore plave,
zašumel je kostajn krej bele kleti
i zajafkal: Zakaj si moral hmreti?

Vre dogo sem čekal kaj se navneš
i togo svojo kaj mi poveš,
kaj pesme bi pisal i vince pil,
med tvojemi bregi srečneši bil.

Al ti si življenje i mladost dal
materi zemli - vu boju si pal,
ve samo još tvoje pesme živijo
i crn-bel popeva v goricaj gda zrijo.

Zapuhal je veter zdola od Drave
čez ravnico i bregov Bilogore plave
zašumel je kostajn krej bele kleti,
čez veter zajafkal: i meni je hmreti.

Irena HERENČIĆ

OČEM TE DENES*

Očem te denes sam za sebe meti,
okoli vrata roke ti deti
i noremu srcu oduška dati.
Očem kraj tebe ja denes spati.

Kraj vuha dragu reč tvoju čuti
čez kmicu, kraj tenje kaj vu nas gleda.
Obločecu okno nek dahom se zmuti
dok telo moje kraj tvojega spi.

Očem te denes sam za sebe meti,
sam ščipicu časa življenja mi daj
jer denes bi mogla ja za tebe vmreti,
a zutra, ko zna, mort bu mi kraj.

Puhni vu sveču i stenja zagasi,
da najdem te de si mi ne treba den.
Dost da osetim, podragam ti lasi,
pak z kušlecom rečem kak te želem.

Moram te denes kraj sebe meti,
Moram si dušu kraj tvoje zgreti,
Sam s tobom si žarku želju vgasim.
A onda me pusti da slatko zaspim.

** 1. nagrada za tekst na Festivalu kajkavske popevke
"Krapina 2002."*